

ШТРАЈК У ПОШТИ – ”ДОКАЗАНА СПРДЊА”

“Радни штрајк” не постоји! Или се ради или се штрајкује!

Београд, 28.03.2018. –

Пише: Владимир Радосављевић.-

Данас је отказана најављена протестна шетња радника и радница Поште. Разлог за прекид јесте преполовљен број присутних у односу на претходни дан те је следећа шетња заказана за четвртак.

Vladimir Radosavljević,
potpredsednik USS “Sloga”

Иако најављена као протест у организацији свих синдиката у Пошти, у организацији ове шараде не учествују сви синдикати. Синдикат Слога је напустио договоре после првог састанка на којем су остали синдикати инсистирали да уместо организације штрајка разговарају о организацији “шетње”.

[ВИДИ ТЕКСТ: ОВО МОЖЕ САМО У СРБИЈИ: Формиран штрајкачки одбор да се не штрајкује!?](#)

Потпуно је јасно да не треба учествовати у нечему што не води ничему, нема никаквог смисла и може само да послужи за исказивање немоћи радника и синдиката. “Радни штрајк” не постоји! Или се ради или се штрајкује. Ми и сами трагамо за иновацијама у видовима борбе против оних који се богате на нашој муци и нашем зноју, али измишљање оваквих глупости свакако не води ка успеху.

Један од проблема је што мало људи увиђа да нису сви синдикати прави синдикати, а поготову да нису сви исти. И ми из Слоге бисмо волели да организујемо заједничке акције са другим синдикатима, али како то радити са трговцима радничких интереса и квазисиндикалцима.

Народ се продаје за помоћи, позајмице и остале краткорочне ћарове који му дугорочно намичу омчу на врат. Мало радника је спремно да се бори за своја права, и чекају да се неко други избори за њих. Тако и у Пошти – многи су чланови неких синдиката иако лидере тих синдиката сматрају обичним јајарама и проданим душама. Прича о притисцима на пословодство шетњама је бесмислена.

Штрајк је оно што боли! Ипак, ми нисмо хтели да будемо разлог неуспеха те “акције“, и , после образложења зашто у њој не учествујемо, ћутали смо. Али сад кад је она пропала можемо да кажемо – нису сви синдикати у Пошти били јединствени и стали у организацију НЕШТРАЈКА! А радници Поште би требали да размисле о томе.

О недостатку солидарности као основном проблему радништва у Србији да не говорим. Као што раднике поште својевремено није интересивала судбина других (од првог уништеног – металског комплекса, преко свих осталих привредних грана до здравства и образовања) тако су сада и сви остали незаинтересовани за протесте радника поште. А највећи непријатељ радништва у

Србији је одавно и највећи послодавац – држава Србија. Тој схизофреној улози државе као законодавца и истовремено највећег послодавца (што је само по себи нонсенс) радници и синдикати су се могли одупрети само солидарно и заједнички. Овако, доживели смо да нас једне по једне “леме”.

Највећи кривац за то су тзв репрезентативни синдикати, Самостални синдикат и УГС Независност, који се зарад привилегија својих челника били саучесници у процесу растакања српске привреде. Има нас који смо то увидели на време, одвојили се од тих трговаца и позивали раднике говорећи шта ће их снаћи, али још увек је највећи број радника у тим синдикатима иако им људи не верују а нас тапшу по рамену очекујући спас. Не иде то тако, колеге, и није лако. Нико не ништа није пало с неба – за свој бољи положај и права је неопходна борба – сваког човека ! Радници морају у својим редовима одвојити жито од кукоља, дати подршку учлањењем и омасовљењем у синдикате који су доказани и бескомпромисни кад су раднички интереси у питању. Има нас, и ма још много тога што треба сачувати, иако је много тога већ пропало.

Помозите нам у тој борби!

Аутор је потпредседник Удружених синдиката Србије “Слога”

.